

Lolám zsebe

Tolnay Ottó

*Az egyszeri fiúnak volt egy kis halastava
Egy kékpöttyes kis halastava
Az egyszeri fiú nagyon félt az emberektől
A mogorva emberektől
Egész nap csak a tó körül sétált
Gyönyörködött a kiesi halakban
Öt pici hal élt a tóban
Öt pici csintalan rózsaszín halacska
A fiú még sohasem látott ilyen halakat
Ilyen apró virgonc halakat
A mogorva emberek csodálkoztak az egyszeri fiún
Hogy hogy tudja ennyire szeretni ezeket a csöpp halakat
Legjobban a legkisebbet szerette
Még nem is volt tátott hold-szeme mint a többieknek*

*A tóban volt egy ezüst gyűrű egy kapukulcs meg egy réztizes
Egyenként siklottak át a gyűrűn
Pörgették keresztül a kulcs fején a tizest
Szemezgették a tófenék morzsáját*

*Az egyszeri fiú már nem győzött gyönyörködni halacskaiban
Fölgyűrte ingujját és belenyúlt a tóba
Kihalászta mind az öt halat
Egyenként megcsókoltam Lolám pici rózsaszín körmeit*

Lolám zsebe II.

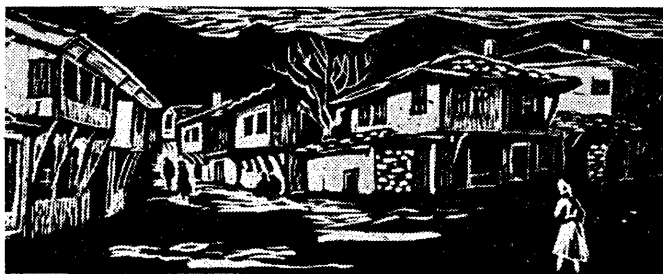
Tolnay Ottó

*Amikor csak együtt voltunk
Titkos tízfejűsárkány-örizte kastélyában
Rejtett hágcson ruhagombjain zsebébe kúsztam
Néha mint egy merész pici nagyfarkú mókus
Felfutottam egészen a könyökéig
Néha meg ujjaimból bölcsőt fontam
Amilyent egyszer nagy sötét padlásunkon láttam
És mint a málnás bonbonokat
Szopogattam lakkos körmeit*

*Csak Lola zsebében éreztem jól magam
Onnan lestem pillantásait
Mint egy ó-görög asztronómus
Elég volt hogy csak megrezenjenek ajkai
Egy-két ráncocska ugrabugráljon
Végig a zamatos gerizdeken
Még hangjának első illatos leheletét sem vártam
Titkos tízfejűsárkány-örizte kastélyából
Rejtett hágcson ruhagombjain rögtön lekúsztam
Futottam műhelyembe
Sárga noteszom lapjaira versbe öntöttem
Kis ajkainak rezzelését*

*

*Délután megláttam Lolát a túloldalon
— istenem milyen különös jóérzés fogott el —
hozzá akartam futni
amikor észrevettem hogy
levetette pöttyes zsebes ruháját
és bali ruhába öltözött*

Neikov Atanasz (Bulgária):

Falu, 1958

Sárkány

Tolnay Ottó

Sápadt vézna kisleány koromban
színes sallangos sárkányom mindig a földön húztam
a gyerekek messze futottak a töltésen
sok sárkányuk vibrált
a sárgával lecsöpögtetett zöld nyárfák fölött
mindig kora ősszel eregettünk
még szépen sütött a nap
de már bele lehetett nézni
de csak az enyém hasonlított a szívárványhoz
egy nagy bús barna szemet festettem rá
és ha fölemelkedett volna
az emberekre mosolyogva nézett volna

Azt hittem hogyha majd nagy leszek
Legalább szeretni tudok majd szépen

De fuccsba ment ez is
Nem lehet ilyen
Nagyon-nagyon-nagyon
Szeretni

A szakács

Tolnay Ottó

Öngyilkos leszek
Csókolta fülembé Karmencita
Akkor én is
Martam rúzsos ajkába
A süteményt amit ebédre készítettem
Már megint a disznóknak adta a mamám
Pityeregte
Tudod mit Karmencita
Amíg majd én vizsgáimra készülök
Addig te a szakácskönyvből
Tanulsz sütni-főzni
Tettem mutatójajamat
Kis pisze orrára